

Passen els dies
i tu -cavall trencat- no veus
cap altre horitzó
que una perenne desesperança.

Alguns homes han prostituït
la paraula i el treball,
han baratat els ulls
per fútils coloraines,
el cor carnassa hipòcrita,
budells que escridassen
famolencs de noms,
tot és qüestió de nombres,
asèptics, buits.

Observes el futur,
amb tensa musculatura,
ben disposat a la carrera.
Novells i aguts
són els renills,
la sang erecta
i dòcil la crinera
perquè somies vents,
i t'imagines nous camins.

Oh dolç cavall,
amic de fades i poetes:
cavalcarem aquests temps grisos,
-tobogan en lluita-
als somnis més oberts.
Car nostra és la vida
i el pols batega
lliure encara i seu.

.